

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 98/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Maholányim, Priemyselná 1/A, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava I sp. zn. B1-4Tk/1/2015 z 29. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, 3 písm. a), e) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením mestského súdu sp. zn. B1-4Tk/1/2015 z 29. októbra 2025. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie mestského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Popritom si sťažovateľ uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že mestský súd uznesením sp. zn. B1-4Tk/1/2015 zo 7. augusta 2025 rozhodol podľa § 558 ods. 1 Trestného poriadku o uložení povinnosti sťažovateľa nahradiť štátu odmenu a hotové výdavky uhradené jeho ustanovenému obhajcovi JUDr. Miroslavovi Muzikovi vo výške 3 122,43 eur. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodol predseda senátu mestského súdu napadnutým uznesením tak, že ju zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti poukazoval na to, že ešte 6. mája 2020 vydal Okresný súd Bratislava I (vyšším súdnym úradníkom) bez toho, aby o tom vopred sťažovateľa upozornil, uznesenie, ktorým priznal jeho ustanovenému obhajcovi odmenu v sume 3 122,43 eur. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú okresný súd (predsedom senátu) zamietol uznesením z 1. decembra 2021. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ aj ústavnú sťažnosť, ktorá bola ústavným súdom odmietnutá ako zjavne neopodstatnená uznesením sp. zn. II. ÚS 166/2022 z 13. apríla 2022. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietal, že súdy sa nezaoberali meritom jeho námietok ani v rozhodnutí o priznaní odmeny jeho ustanovenému obhajcovi a ani v teraz napádanom rozhodnutí, ktorým ho zaviazali na náhradu tejto odmeny ustanoveného advokáta štátu.

4. Sťažovateľ uviedol, že je dlhodobo vo výkone trestu odňatia slobody, a preto nemá príjem, ktorý by mu umožňoval nahradiť túto sumu. V tomto kontexte táto značná suma presahujúca tritisíc eur je podľa sťažovateľa neprípustným zásahom do jeho základného práva na pokojné užívanie majetku.

5. Mestský súd sa podľa sťažovateľa v napadnutom uznesení odmietol zaoberať oprávnenosťou a výškou priznanej odmeny z dôvodu právoplatnosti, a teda nezmeniteľnosti uznesenia okresného súdu (zo 6. mája 2020, pozn.), a preto sa domnieva, že mu mestský súd odňal právo na účinný opravný prostriedok a porušil aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie. A to aj tým, že odmietol hodnotiť kvantitu a kvalitu služieb spojenú s jeho právnym zastupovaním ustanoveným obhajcom.

6. Čo sa týka kvality právneho zastupovania, sťažovateľ uviedol, že už v rámci trestného konania mal vyjadrovať nespokojnosť s ustanoveným obhajcom, čo mal namietať aj v rámci odvolania, dovolania a rozhodovania prvostupňového súdu o priznaní výšky odmeny ustanovenému obhajcovi. Bez bližšieho kontextu sťažovateľ uviedol, že zo zápisnice o neverejnom zasadnutí z 8. decembra 2013 malo vyplývať, že pri rozhodovaní o väzbe nebol riadne poučený o práve podľa čl. 47 ods. 4 ústavy mať prekladateľa a tlmočníka. Rovnako pri rozhodovaní o predĺžení jeho väzby 18. júna 2014 mala zostať bez povšimnutia jeho námietka, že nerozumie konaniu. Sťažovateľ ešte všeobecne dodal, že ustanovený obhajca, ktorý mu mal byť ustanovený protiprávne, lebo nemal možnosť si zvoliť obhajcu sám, nevykonával svoju činnosť v jeho prospech a nekonal s odbornou starostlivosťou. Ustanovený obhajca sa podľa sťažovateľa mal dať nezákonne zastúpiť inou osobou a niektoré úkony právnej služby, za ktoré mu bola priznaná odmena, pravdepodobne podľa sťažovateľa ani nevykonal.

7. Poslednou námietkou sťažovateľa je, že pred rozhodovaním o odmene ustanoveného obhajcu v roku 2020 ho okresný súd neupovedomil, že tento obhajca podal návrh na priznanie odmeny, a nedoručil mu ani predmetný návrh a ani jeho vyúčtovanie. Tieto pochybenia následne neodstránil ani mestský súd v rámci napadnutého uznesenia.

8. Už uvedené okolnosti podľa sťažovateľa predstavujú porušenie ním označených článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu), základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva byť bez meškania oboznámený v jazyku, ktorému rozumie, s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu, resp. práva na tlmočníka [čl. 6 ods. 3 písm. a) a e) dohovoru a čl. 47 ods. 4 ústavy] a práva na účinný opravný prostriedok (čl. 13 dohovoru) napadnutým uznesením mestského súdu.

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Ústavný súd pritom zdôrazňuje, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym vybočením z pravidiel upravujúcich toto konanie, resp. pokiaľ by išlo o zjavnú svojvôľu, prepiaty formalizmus či celkom absentujúce odôvodnenie výroku o trovách (napr. II. ÚS 478/2014, I. ÚS 112/2019, IV. ÚS 601/2021).

11. Ústavný súd konštatuje, že väčšina označených práv, ktorých porušenie namietal sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti, už na prvý pohľad nesúvisí s napadnutým uznesením mestského súdu. V prvom rade to je právo byť bez meškania oboznámený v jazyku, ktorému rozumie, s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu, resp. práva na tlmočníka, ktoré mali byť porušené v rokoch 2013 a 2014 pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa. Tieto sa týkajú samotného trestného konania a celkom zjavne nesúvisia s rozhodovaním súdu o náhrade odmeny ustanoveného advokáta v roku 2025, dávno po právoplatnom skončení trestného konania sťažovateľa, ktoré sa skončilo jeho odsúdením. V druhom rade obsahom na pokojné užívanie majetku celkom určite nie je oprávnenie neplatiť za svoje judikované pohľadávky iba na základe dôvodu, že ich dlžník subjektívne považuje za neprimerane vysoké alebo nespravodlivé, ako to bolo v sťažovateľovom prípade.

12. Čo sa týka základného práva na súdnu ochranu, spravodlivý proces, resp. práva na opravný prostriedok, mestský súd v napadnutom uznesení uviedol, že jeho úlohou tu nebolo hodnotiť kvalitu a kvantitu spojenú s právnym zastupovaním sťažovateľa ustanoveným obhajcom, ale rozhodnúť o povinnosti odsúdeného (sťažovateľa) nahradiť štátu odmenu a hotové výdavky uhradené ustanovenému obhajcovi. Mestský súd k námietkam sťažovateľa uviedol, že tento mal v rámci právnej úpravy spojenej s právom na obhajobu viaceré možnosti, ktorými mohol svoju nespokojnosť s úrovňou právnych služieb poskytovanou ustanoveným obhajcom, resp. s osobou samotného ustanoveného obhajcu vyjadriť svojimi podaniami na súde (žiadosť o oslobodenie od povinnosti obhajovať obvineného, zvolenie si obhajcu, namietanie a nesúhlas s vykonaním predmetných úkonov pri ich samotnom realizovaní) alebo podaniami na Slovenskej advokátskej komore.

13. Ústavný súd súhlasí s týmto záverom mestského súdu, napadnuté uznesenie mestského súdu bolo totiž iba procesným, resp. technickým rozhodnutím, ktoré hodnotilo zákonné podmienky na nahradenie zaplatenej odmeny štátu, resp. či nie sú splnené podmienky na bezplatnú obhajobu alebo obhajobu za zníženú náhradu, alebo zastupovanie za zníženú náhradu. Sťažovateľ pritom vo svojej ústavnej sťažnosti nenamietal žiadnu z okolností, ktoré boli skutočne predmetom rozhodovania mestského súdu, ktorého konečným výsledkom bolo napadnuté uznesenie. Nebolo úlohou mestského súdu v tomto momente znova posudzovať odôvodnenosť samotnej odmeny, resp. jednotlivých úkonov, za ktoré bola priznaná, pretože toto bolo predmetom osobitného rozhodovania, ktoré bolo právoplatne ukončené už v roku 2021 (pričom ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti vtedajšiemu konečnému rozhodnutiu v roku 2022, pozn.). A už vôbec nebolo úlohou mestského súdu v napadnutom uznesení hodnotiť meritórne rozhodovanie súdov v trestnom konaní, ktorého výsledkom boli právoplatne odsúdenie sťažovateľa, resp. okolnosti rozhodovania o väzbe sťažovateľa z pred viac ako 10 rokov.

14. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

15. Ústavný súd preto pre zjavný nedostatok príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom označenými právami a napadnutým uznesením mestského súdu ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu